

сръбски, руски — и то е било любимото убижище за братята и сестритѣ.“

Вижда се, само при такива условия, е било възможно да се създаде у Славейкова още като дете силен интересъ къмъ книгитѣ, който по-после се разрастна въ такава изключителна жажда за духовно развитие, която сръщаме само у него: никой отъ нашитѣ писатели не е билъ такъвъ културенъ читателъ — обожателъ на ценната книга — като него.

Голѣмо влияние сж указали върху него, освенъ баща му, двамата му братя — Христо и Райко. Първиятъ е билъ по-жизненъ, буенъ, непокоренъ, обичалъ да скита — ходѣлъ и по ловъ, а Райко е билъ по-тихъ и болезненъ, но съ поетически наклонности. Вториятъ братъ му е билъ и пръвъ учителъ по стихотворство.

Не е безъ значение и външната сръда, въ която е расълъ като дете Славейковъ: Трѣвна и още 3—4 балкански наши градчета могатъ да се смѣтатъ като истински сръдища на най-завършенъ български битъ: населението му (както това на Габрово, Елена, Дръново и др.), освенъ съ най-положителнитѣ качества, свойствени на народа ни, се отличава съ живо въображение, склонно е къмъ хуморъ и говори най-чистъ и най-богатъ откъмъ речникъ и изразни форми български езикъ.

Усвоеното тукъ отъ младия Славейковъ остава най-голѣмъ неговъ капиталъ: въ изумителното негово словесно изкуство и въ хумора му се чувствува най-много типичниятъ „балканджия“ изъ Търновско.

Въ родното си градче Пенчо Славейковъ се учи най-напредъ въ дома си и следва въ училище само две години — завършва II класъ. Презъ 1877 г. отива въ Стара Загора, дето е